

ИГОР МАРОЈЕВИЋ

МОСТ

И Варвара Савић и Лука Јеремић били су из Ваљева, из насеља Колубара два. Налазило се између железничке и аутобуске станице и граничило с главном градском улицом, Карађорђевог; чак је и настало одвајањем од ње. Названо је Колубара два иако у граду није постојало насеље Колубара један.

Варвара је била готово пуне четири године млађа од Луке. Можда и стога, иако суседи, нису се упознали у родном Ваљеву него у инбоксу, на Фејсбуку, кад се и она преселила у Београд, у којем је он већ како-тако живео.

Откако је уписала Електротехнички факултет, Варвара је становала с две колегинице у Студентском дому на Новом Београду. Иако се нису познавале одраније, убрзо су у свему једна другу разумеле и, без обзира на скученост смештаја, лако се слагале. Наставиле су живети заједно, из године у годину, била студентска година завршена с успехом или изгубљена.

Све три беху из унутрашњости и смеђокосе. Најлепша од трију бледих бринета средње висине била је Лукина Варвара: љупкија па и растом виша од своје две другарице, мада би он волео да је имала још понеки центиметар пошто их је он мерио чак стотину осамдесет девет. Жалио је и он за тим једним, својим, сантиметром.

Лука је од почетка студија изабрао приватни смештај. Пошто је тренутно живео код газдарице у неком од најудаљенијих новобеоградских блокова, кад је упознао Варвару, почео је да зависи од милошрђа девојчаних цимерки, како су звале једна другу од милоште или из досаде. Две су другарице често умеле да ослободе собу за Лукину посету: биле су великодушне и чедне, баш као и Варвара.

Тих дана, када је соба била заузета, њих двоје би дуго шетали око Фонтане или Кнез Михајловом: осим кад би се Лука бавио

препродајом рачунара, нису имали новца ни за кафу. Понекад би прикупили за једну и пили је заједно, да се мало угреју и осладе: нису шкртарили на шећеру, као ни конобари. Шетали су и улицама у којима је Лука живео током четврте године Новинарства на Факултету политичких наука: сивом, али хистеријском Устаничком и привидно спокојним, али криминогеним травнатим обручима Миљаковца два или Видиковца; пар је једном приликом стигао и на излет до Кошутњака.

За време дугих шетњи, Варвара и Лука су претежно ћутали, а он се у себи присећао свих других места у којима је живео откако је дошао у Београд: најсоцијалнијег блока Новог Београда са газдом пијанцем под кровом, Сремчице у којој је имао пролазно приземље у кући коју је делио с газдама (приде му је, практично, аутобусом било даље до факултета него до Ваљева), Ђерма који би му био по мери да кућа није грејања на угаљ па је Лука о томе свашта морао да научи и ради, Браће Јерковић у којем је газда био седамдесетогодишњи, али и даље изразито грлати навијач Партизана који је изгарао слушајући преносе утакмица преко радија; Лука се присећао и Миријева где је изнајмљивао гарсоњеру и стрепео од агресивних суседа, Воздовца који му је био широк и угодан док иначе коректна и релативно невидљива газдарица није довела и две малолетне унукe из Лике па му је постало претесно, Бановог Брда које му је било океј, али није могао да настави да плаћа смештај, Македонске улице у којој се увалио брату од ујака и где су поједини познаници самом чињеницом да Лука живи у центру узимали слободу да свраћају код њега ненајављени, па их је једном приликом избројао шест. У Македонској улици у Београду с те стране није му било комотније него у Ваљеву, где је живео близу железничке и аутобуске станице, па би сви даљи рођаци које би разним поводима пут граду нанео, радо банули ненајављени. Тесно је постало и брату од ујака, који га је на крају замолио да се исели.

Лука беше изнурен вишегодишњим сељакањем с краја на крај Београда, углавном из загушљиве у влажну собицу у туђем стану. Чак му је и боравак у гарсоњери у криминогеном Миријеву са дистанце деловао као раздобље благостања.

Када је дипломирао и требало да се запосли, сусрео се са још већим ограничењима, иако је замишљао да ће бити супротно. На којем год сајту тражио посао, није било ни говора о ма каквој плати у струци. Једина му практична срећа беше да је, рођен 1994, све време студија из радозналости, поближе пратио технолошка достигнућа свог доба и убрзо се малтене опремио знањем ИТ-стручњака. У најмању руку, господарио је и безбрижно бродило друштвеним мрежама. Дигавши руке од запослења у струци, покушао је да нађе

оглас везан за родно место у неком од дигиталних сектора. За само два-три дана, руководство портала Трендсетер позвало га је на интервју.

Предузеће се налазило на Обилићевом венцу. Шефица маркетиншко-ПР сектора Трендсетера, Даница Мутиловић, била је висока црнка у касним тридесетима која је и поред тога што је увелико била мајка, деловала седам-осам година млађе. Поседовала је спој висине, кршности и виткости; била широка у раменима, а уска у струку. Њен отац, директор, био је крупан и помало незграпан шездесетогодишњак проређене косе коју је ипак некако успевао да прикупи, забаци је и залиже. Макар на првом састанку, био је малорекији од ћерке, којој су се допале Лукине – непроверене – референце из области повремениог зидања сајтова и препродаје рачунара. Пошто је недељу дана радио да покаже своја практична знања, договорено је да у редакцији Трендсетера за петсто евра месечно буде задужен за одржавање компјутера и интернет-странице фирме.

Тек кад је добио посао изван струке, почео је да жали за новинарством. При крају тог састанка, подсетио је да је завршио Факултет политичких наука. Ни Даница ни њен отац за то нису испољили ни најмање интересовање, као што уосталом нису ни на првом састанку.

Лука је у новинском порталу Трендсетер био једини дипломирани новинар и једини који није писао текстове. Али убрзо је могао да изнајми гарсоњеру на Бежанијској Коси и ступи у још једно раздобље благостања. Сада је могао да има Варвару кад год је хтео.

Исплативост Трендсетера била је плод Даничине блискости са разним приватним бизнисменима, и другим оглашавачима, као и оне њеног оца са неком од партија на власти. Даница и Лука испрва нису успоставили живљу комуникацију па га је запањило када се једном, ушавши у кухињицу тик пред њега, нагло окренула и застала, пресекавши му путању. Једва су избегли да се сударе. Даница је одмерила Луку у целости, помало брутално. Присетио се безбрижних времена кад је он на сличан начин гледао неке цуре из Ваљева, заваљен у столицу каквог кафеа поред Колубаре.

Лука је био леп, црнокос дечко и свиђао се многим, па и женама старијима од њега. Али био је и опрезан: срца сломљеног још у гимназији у Ваљеву, а склон прагми, рано је одустао од заљубљивања и љубави. Иако у начелу није имао времена ни воље за старије и, уопште, немоћне особе, бар један је старачки савет послушао.

– Немој се никад заљубљивати – рекли су му готово углас времешни рођаци, све добри домаћини, на испраћају у Београд, у стану његове мајке. – Заљубљују се само несретни врућглавци и педери.

Рођендану Варварине другарице Биљане у студентској соби на Новом Београду присуствовале су три сустанарке и њихови младићи. Момци су разговарали о кошарци и кладионицама па су Луки брзо досадили. Није ту имао човек његовог кова с ким да проговори о важним темама попут мана народа, пропасти старих и могућности нових медија, развоја вештачке интелигенције и појефтињења људског меса што у метафоричком, што у дословном смислу. Пошто није имао другог посла на рођендану, Лука се – можда и први пут – загледао у стамбени простор своје девојке. Питао сам како је могуће да су у тако скучену собу успели да стану судопера, ормар и по један обичан, и кревет на спрат, два стола и понека столица. Као да је тек тада Лука осетио мешавину мириса влаге и парфема, вероватно распршиваног и не би ли се прикрио воњ зидова. Мешавина мириса учинила му се као олфакторна слика могуће девојачке пропасти. Дувански дим чинио је подношљивији део мириса просторије.

– Можда би требало да се иселиш одавде – рекао је Лука Варвари на крају рођендана.

– Да ти то немаш неку понуду за мене? – рекла је његова девојка на вратима студентске собе и разрогачила очи. Заборавила је да склони љубак осмех са лица.

– Само ти дајем савет – рекао је помало гануто и пољубио је што нежније.

Али није му падало на памет да иког прима у своју гарсоњеру. Био је то за њега једини лични простор, чак лична држава у којој је он био једини законодавац и властодржац, мада најчешће и једини житељ. Али чак му ни то није сметало.

На послу је Даница почела да чешће прилази Лукином столу. Засебним канцеларијама у фирми располагали су једино она и њен отац директор, мада је његов кабинет најчешће зјапио. Просторије оца и кћери уједињавала је могућност контролног погледа, кроз венецијанере, на заједничку редакцију у којој су седели сви уредници, новинари и Лука.

Даница је прилазила Луки под изговором покушаја да се маркетиншки део посла што више пренесе на његов сектор. Између разговора о томе и његових обавеза, понекад би радно време било премашено па би га директорова кћи звала на касни ручак код Вука, тамо је волела да једе. Сваки заједнички обед би платила она.

Расправе о пожељном изгледу и дејству апликације за рекламе неких оглашаваача за јесење попусте и сличне теме беху смењене Даничиним монолозима о јесени живота, како је говорила о својим годинама. Главну тачку тмурних жалопојки чинио је ипак

њен син Огњен, четрнаестогодишњак који показује да би могао постати криминоген.

– А подижем га као удовица! – викнула је и одложила виљушку, додирнувши Луку коленом и прстима.

Усхитио се и, после растанка с Даницом, телефоном позвао Варвару, не би ли што пре искористио узбуђење. Чим је девојка дошла, повео је до нераспремљеног кревета на којем ју је имао брзо: лишено предигре и постепеног раздвајања. Није био сигуран да је стигао да изађе из ње док је свршавао. Секс је толико кратко трајао, да му се учинило да га нису имали бар две недеље пре тога. Док је Лука размишљао о бесмислу, Варвара је распалила о животно, другарицама, факултету, дому и мензи.

– Каква сад менза – одбрусио је, с класним презиром скоројевића.

Ни то није било довољно да уклони Варварин осмех. Загледао се у спонтано руменило на њеном бледом лицу дискретно прошараном пегикама, у пуна уста која се раздвајају да појачају осмех који је могао да плени благошћу, природношћу и наивношћу... Сва та лепота учинила се Луки као гримаса превише познате и пре лако освојене особе.

Док је Даничин отац био склон разним партнеркама, ћеркини су прохтеви били знатно сведенији: тражила је мушку подршку за стресни живот са сином. Наследник ју је секирао толико, да је Луки почела да без посебних увода пише СМС-ове садржаја попут Огњен је сада у куци једне девојцице од 15 год. а њени родитељи нису ту. Мозда је сада он са 14 год. направио дете! Када би добила Лукин одговор који се тицао уже теме коју је сама наметала, Даница му не би одговорила већ би, немотивисано, отпослала нове аргументе против сина.

Луки није било превише напорно да угађа шефици. Можда је у Даничиној прагми препознавао савршено испољење оне каквој је тежио. Није знао за истински значај речи харизма док њу није упознао. Иако је њено тело по неким тренутним мерилима било савршено – за шта се обилато потпомогла силиконима – знатно јачи му је утисак остављао мање коригован део ње: лице. Нису га подстицале ни њене пуне усне, чију вештачку природу је одавао део ботокса који јој је остао у наусницама, ни углавном мирне и полусрезане обрве и дубоко чело па ни забачена црна дуга коса која је заокруживала њену харизму, као ни пут потамнела од сталног кварцовања, каква многим другим женама не би стајала. Код Даничиних речи, тако јасних и добром дикцијом праћених, понекад и љубазних, Лука је ипак био мање обузет значењем него мимиком: њеним час хладним, час доброхотним погледима у његове

очи и уста. Израз њених очију увек је одавао вољу и свест о оном што би управо изрекла и о контексту разговора. Лука је једном помислио колико је у односу на њу безизражајан и колебљив и осетио да га и то узбуђује. У следећем тренутку је престао да гледа Даницу јер му се учинило да не би више могао да осети снагу њених очију. Помислио је да је он нула, а Варвара терет што прети да га претвори у коначан минус.

Даница је тражила или, можда пре, захтевала да наредни састанак одрже у њеном стану у Улици Народног фронта. Лука је, наравно, пристао.

Народног фронта била је једна од ретких улица у центру Београда где је саобраћај сразмерно проређен. Стан је био простран, удобног ентеријера којим су доминирали простране наслоњаче, зид са уметничким сликама и масивном правоугаоном плочом од каљеног сигурносног стакла, о коју су, као да се покаже издржљивост стакла, окачене главе двеју препарираних животиња, голи паркет и дрвене степенице што су се сјајиле и водиле до спрата. Док се кретао за Даницом ка спрату дуплекса, Лука се грозничаво питао да ли га горе чека пословни разговор са слајдшоу-презентацијом или, можда, секс.

Горе је, заваљен у фотељу и задубљен у екран компјутера, чекао Даничин четрнаестогодишњи син Андреј.

Већ после сат, сат и по разговора, у којој је привидно спонтано пола времена остао насамо с њим, Андреј се поверио Луки да обожава свет криминала јер не подноси да буде просечан. Колико год може, бежи из школе, јер тамо је све кретенско и досадно, чак и другари; стекао је он боље на улици. Лука није знао шта да му каже па га је питао да ли има идола. Андреј се накратко замислио и одговорио да највише обожава покојног Пабла Ескобара. Лука је баш тих дана дигитално обрађивао и качио на сајт Трендсетера текст о аутобиографској књизи криминалчевог сина. Нешто је успут читуцнуо о дон Паблу. Лука је питао Андреја зна ли да је Ескобар наредио да се сруши цивилни авион само због могућности да том линијом лети председнички кандидат који би га ухапсио да је добио изборе, а који тог дана није летео том линијом, за разлику од стотину седам несрећника које је Пабло грешком побио.

„Немогуће”, устврдио је Андреј.

„Нажалост, није”, рекао је Лука и замолио дечака да уђе на сајт Википедије и укуца Пабло Ескобар.

Када је следећи пут видео мајчиног радника, Андреј му је рекао да се разочарао у колумбијског психопату.

„Сад ми је идол Чапо Гузман”, ускликнуо је.

Изгледа да је убрзо рекао мајци да од свих ликова што долазе у њихов стан да је мувају, код њега може да прође једино Лука. Дао је атест мајци за дечка. Можда је командовао код куће и, како би мами долио страхопоштовања, правио се да је близу бављења криминалом, што му заправо није падало на памет нити би за слична посла имао искуства и муда: мали се задовољавао причама о лошим момцима и фантазијама са собом у главној улици. Схвативши дечкове афинитете и домете, Лука се на Википедији допунски образовао о свету латиноамеричке и италоамеричке, па и сицилијанске мафије. Дигитална штива су била разумљива и узбудљива, а неки су му се ликови допали, као и њихове нарави: интелигенција Лакија Лучана, опрез Цозефа Бонана, дволичност Андрејевог вољеног Чапа Гузмана. Све време учења је, Лукином главом, као адреналинска илузија лепршала слика имућности свих тих тврдых сподоба. А ако не имућности, оно макар комфора.

У удобној соби у приземљу Даничиног стана, у њеном пространом и чврстом кревету, Лука је искусио нове видове вођења љубави. Док је уводио Варвару у секс по властитом виђењу редоследа ритуала, с Даницом било је обратно и трајало дуже. Осетио је да истински ужива у потчињености, док му је надређеност спрам Варваре само пријала. Са Даницом му је било прегрубо, а с Ваљевком премекко. А како је било Варвари с њим: прегрубо? Можда ако начини мост између те две врсте секса и два типа девојака различитих животних доба, може коначно да постане срећан?

Даница га је једном с посла одвела у Кнез Михаилову: у Зарин бутик. Купила му је, по свом укусу: капут, кожно јакну, џемпер, фармерке, сако, кравату, кошуљу, ципеле и доњи веш. Тек кад су дошли до Даничаних омиљених чарапа и гаћица за Луку, осетио је да му је понос можда угрожен.

За сваки случај, почео је ипак да говори Андреју колико воли његову мајку. Збуњивао га је саветима да поштује другарице и друге жене. Када му је рекао да ће са Даницом остати до краја живота, клинац се толико одушевио да је загрлио и пољубио дечка своје мајке. Можда Луки никада није било непријатније. Али Андреј је пренео мајци скоро све што му је Ваљевац рекао и она се одушевила, наравно мање због Луке него због Андреја. Лука је постао ауторитет дечаку који је био ауторитет сопственој мајци, а која је била Лукин ауторитет.

Надслов и наслов следећег текста који је Јеремић опремао за Трендсетер био је ТАЛАС ПРЕДНОВОГОДИШЊЕГ УЖАСА НА БРАНКОВОМ МОСТУ РАНО ПОЧЕО: Рекордно скакање људи у реку!!! Садржај чланка га је потресао: његов отац беше извршио самоубиство због депресије.

Варвара као да није приметила његову жељу да се њих двоје удаље. Међутим, то што је он све мање реаговао на њене поруке и позиве, није значило да је она иоле смањила јављање. Повремено би јој одговорио на позив или отписао да има много посла, апдејтује или апгрејдује сајт, јавиће се чим заврши. Међутим, када је Даница тражила да Лука проведе неколико дана у њеном стану у Народног фронта, престао је да одговара на Варварине позиве и СМС-ове. Прижељкивани мост се срушио. Тако је бар Лука мислио, одредивши се за Даницу.

Варвара је једног дана свратила право у Трендсетер. Тражила је Луку, који тренутно није био на послу, него на паузи, изван фирме. Секретарица Ружмила понудила је Варвари да му остави поруку. Варвара је поруменела и накратко се збунила.

– Имате ли случајно коверту? – питала је Ружмилу.

– Наравно – рекла је секретарица и Варвари убрзо предала коверту и лист папира, као да није радила у порталу него на пошти.

Кроз лако надигнути венецијанер своје канцеларије, Даница Мутиловић пратила је Варвару како за Ружмилиним пултом уписује нешто на папир. Онда је мала облизала линију ромбоидног дела коверте да га споји с већим делом омотнице на ком је нешто дописала. Када је девојка отишла, Даница је питала Ружмилу да ли је ова тражила Луку. Секретарица је рекла да јесте и шефица јој је тражила коверту.

После повратка са продужене паузе, Лука није добио Варварину поруку, али јесте неочекиван телефонски позив Даничиног оца Благоја Вуковића. Директор му је рекао да је заузет па неће ових дана навраћати у канцеларију: остаје му да нареди малом Јеремићу да одмах дође у Мажестик, на ручак. Лука је помислио да је Даничина склоност да пословне састанке обавља по кафанама, заправо наследна. Приметио је да она није у својој канцеларији.

Надао се да га је Вуковић звао да му, ако ништа друго, понуди повишицу или напредовање у фирми. Пошто се ретко појављивао у Трендсетеру, а Лука га је морао пленити, ако не послом, а оно везом са његовом ћерком, Јеремић се у најоптимистичнијим тренуцима свог хода до Мажестика надао да би му овај могао понудити да уместо њега постане директор. Са тог положаја Лука би могао и да се обраћа јавности, али не килаво и без уживања и правог односа, као Вуковић кад му ћерка срочи изјаву за медије: Лука би свој ПР осмислио сам и коначно би се чуло за њега, па би могао и да стекне мноштво корисних познанстава па, можда, на крају и да се удаљи од Данице. Да ли би се после свега вратио Варвари? У следећем тренутку се упитао да ли би се она тада вратила њему.

Тема коју је директор изнео у Мажестику била је знатно другачија од оне коју је Ваљевац прижељкивао и од сваке коју би могао да очекује. Луки је требало можда неколико минута да разуме како му директор, уз кувано вино, док чека карађорђеву шницлу, објашњава да зна за његову паралелну везу са трудном девојком.

Пошто је прошао кроз неверицу, нужду да поставља питања и кроз прихватање нових околности, Лука је одсутно закључио:

– Значи, Варвара је трудна.

– И то ја сазнајем пре него отац, који онда мора да је неки блесан – рекао је Вуковић. – Пребацујеш се, мали Јеремићу: хоћеш две рибе, од којих моја ћерка да ти буде љубавница, а друга да ти рађа? Прекјуче си дошао тамо где сам ја годинама све и свја и немаш услова да се зезаш са мојима. Ма друкчије би’ ти и ја причали да те онај клипан моје ћерке те готиви. Овако, најљубазније се молим: решавај се те мале, или детета, или нека га роди али што даље од тебе и нас. Или губиш све. А ако не, нема шарања: ако те баш присврби, можеш неку курву, само тако да ја случајно не сазнам.

Лука је отпио остатак свог вина и позвао конобара. Тражио му је још пића и да откаже његову бечку шницлу: више није био гладан.

– Узмимо да прихватам – рекао је кад се окрепио и мало прибрао. – Али мислим да би то дете, ако га се одрекнем, ипак морало однекуд да добија некакву помоћ.

– Слушај, Ваљевац – рекао је интегрисани Херцеговац – не смета ми да се роди, нисам на крај срца, али да будем на други крај срца и дам му и динара, вала нећу – цокнуо је. – Буди срећан што ти не наређујем да примораш ту ђевојку да побаци.

Лука је помислио како је Благоје Вуковић на неки начин човечан.

– За први дан Светог Николе правимо славу код Данице у најужем кругу најважнијих, па ако си један од нас, дођи – рекао је Благоје и навалио на карађорђеву шницлу.

После растанка с Вуковићем, Лука је телефоном позвао Варвару. Питао ју је како је могла да остави коверту код секретарице и једва прећутао да су пре њега вест да је она трудна дознали и његова шефица и њен отац, директор. Питао је да ли одиста трудна и рекла је да јесте. Поверовао јој је.

Знао је да га Варвара воли и да га не би преварила, и да је дете његово. Али ако подржи његово рађање, Лука ће остати без начина да га прехрани: изгубиће посао а нов неће наћи тек тако; у последње време мало је радио, испао је из кондиције, срећом му је Даница нашла заменика, па фирма није трпела. Питао је Варвару да ли је

прошла све тестове за утврђивање трудноће. Нежним и танким гласом рекла му је да јесте. Позвао ју је да дође код њега. Рекла је да хоће, назвала га по имену и прекинула везу.

Варвара је на почетку посете препричала ток своје трудноће откако јој је он био недоступан. Лука је ћутао. Девојка га је питала зар је могуће да га нимало не радује што је отац. Седели су на софи у јединој соби.

– Ма радујем се ја... радујем – рекао је помало одсутним, но нежним гласом, милујући Варвару дланом по рамену: – То је дивно јер сад бар знамо да можемо имати дете кад хоћемо... Радујем се и волим те али се интимно противим томе... да овога пута одмах родиш, мада на то свакако имаш право. Још не зарађујем довољно, не желим глад за дете и нас...

– О чему говориш!? – изненадила се Варвара. – Зарађујеш више но довољно!

Лука јој није могао рећи да ће ако се буде старао о детету, изгубити посао. У ствари, није био у прилици ништа да каже па се тужно осмехнуо. Варвара се одвојила од њега и приметила:

– За рађање нема идеалних околности.

– Идеалних можда не, али подношљивијих, свакако – одговорио је и начинио паузу, као да добије на времену, али већ се уплео у превише мрежа да би то имало значаја. – Разумеш? – додао је и устао, као да прида на важности иначе неутралном исказу.

– Разумем, разумем, али не могу да поричем оно што се десило...

– Треба изабрати шта се дешава.

– То понекад није могуће.

– Како није могуће!? – Луку је обузела хистерија и залупао је ногама по паркету да су суседи узвратили упозоравајућим лупањем радијатора. Почео је бучно да шапће: – Хоћеш та нам тете умре од клати!? Или натрак у Ваљево, као тефинитивно пропали у Пеократу!? Пре бих отишао на Пранков мост и упио се као и сваки онај несрећник послетњих нетеља, а све их је више!

Био је то један од дијалога где оба саговорника постижу само да исцрпу оног другог. Иако је Лука шаптао, више је он изнурио Варвару но она њега: убрзо је умрела и упутила се ка вратима његовог стана. Уздисала је, али је смогла прибраности и одлучности да застане и саопшти му да она и другарице улепшавају собу. Варвара је то започела да чини како би њен убоги дом био више по Лукином укусу.

– Ако ти је све то имало важно, и ако сам ти ја и оно што носим у себи битна, доћи ћеш сутра увече – рекла му је. Можда први пут, звучала му је одлучно и зрело.

Сутрадан увече био је први дан Светог Николе. За славу је већ обећао да ће бити гост Данице Мутиловић, њеног сина Андреја, Благоја Вуковића и неке његове љубавнице.

Замолио је Варвара да му допусти да уместо на први, дође на други дан њене славе.

– Већ три године си на слави код мене и знаш да славим један дан – рекла је.

– Па то ти и кажем: помери славу за дан.

Као да га Варвара уопште није разумела. А можда и јесте: из његове гарсоњере на Бежанијској коси отишла је без пуног поздрава; нашла је тек снаге за поздравни полуосмех.

Остатак тог дана Лука је провео премишљајући уз боцу лозове ракије коју је купио у оближњем драгстору. Покушао је да у екселовој табели посложи одмеравање опција да буде с Даницом односно Варваром. Дефинисао је двадесет кључних особина за процену жене и у документу их посложио испод имена двеју дама, колону испод колоне. Затим је у екселове правоугаонике уписивао бодове, и једној и другој, по томе колико су испуњавале кључне особине. Што је више пио, добијао је све различитије резултате, неки пут у корист Данице, други пут на ползу Варваре. Затим је покушао да другачије бодује: тумачио је једну и другу с обзиром на околности у којима би живео с неком од њих. На крају је избрисао сва екселова документа која је отворио и покушао да их испише.

Лука се присетио суграђанкиних речи како се труди да уреди домску собу по његовом укусу. Погодила га је тим исказом. Носила је његово дете.

Сећао се да је претпоследњи пут кад га је посетила можга свршио у њој. Након још неколико чашица, Луки се повратак у Ваљево, код мајке која ће сигурно са одушевљењем дочекати сина и трудну снају а онда и унука, и нису учинили призором из пакла. Посебно кад је замислио слику шетњи родним градом са супругом које ће свакако бити пријатније од оних београдских, с почетка забављања. Могли би с пролећа из Колубаре два да преко Карађорђеве и Синђелићеве дођу до Старе аутобуске, пуне липа и клупа. После предаха би затим водио Варвару преко платоа испред Дома културе и Улице Вука Карацића најпре до пешачке зоне у Кнез Милошевој, а онда да избију на парк Пећина. Тамо је диван ресторан Здрављак у којем би могли и да се освеже и где је пиће неколико пута јефтиније него у прецењеном Београду. Ако пензија његове мајке не буде довољан извор прихода, могао би да направи сајт за посредовање у дигиталној купопродаји разних артикала, уз сигуран проценат, а ако се тај посао ипак покаже

неисплативим или немогућим, Лука може увек да се у Ваљеву запосли у увозно-препродавачкој фирми Паблик или да у некој од италијанских фирми, као и толики његови другови из Гимназије, пегла чарапе...

Легао је са сасвим утешном мишљу да његово насеље Колубара два личи на новобеоградске блокове толико да могу да га сваког дана подсети на метрополу коју ће морати да напусти. Београд није далеко ни аутобусом ни возом. Уколико га се пак толико зажели, а не буде имао времена или новца за путну карту, увек може да уђе на сателитску Гуглову мапу. Већ годинама толико квалитетна резолуција чини да шетње дигиталног човечуљка улицама творе убедљиву илузију стварности. Слутио је да ће му и они крајеви Београда који га док је у њима живео нису баш одушевљавали, из Ваљева, кроз призму Гугл мапе, деловати готово чаробно. Међутим, присетио се пијаног новобеоградског газде који га буди да му тражи новац за пиће. И на то насеље је требало да га свакодневно подсећа Колубара два? Изненадан осећај језе био је толико интензиван, да је Луку ускоро савладао, а затим и успавао. Нова паралела између Колубаре два и Новог Београда вероватно је чинила извор кошмара чији садржај Лука по буђењу није памтио, али и сам пратећи осећај био је довољно ужасан.

Било је већ око два последодне. Није осећао глад, али жеђ га није штедела. Пио је воде право из чесме. Отишао је да се умије, истушира и обрије. Имао је меко лице, а чврсту браду: у страху да се не посече, дуго се бријао. Било му је важно да што мање размишља: донео је одлуку и није желео да је преиспитује. Док је у пет последодне пио другу јутарњу кафу, намерно је сркао, да јаким звуком скрене сопствену пажњу са мисли о призору предстојечне брачне среће. Могао је да пусти и музику, али тренутно би му сметала. Први пут је уживао у томе што му треба дуго да сакупи чисте одевне предмете за излазак.

У драгстору где је пазарио лозу коју је слистио, сада је купио флашу вина враџак и украсну кесу мало ширу од винске боце. Сишао је до Зеленог венца и дуго чекао седамдесет петицу. На крају је ипак дошла и нудила места за седење.

Док се возио, клонуо је већ од саме помисли на призор који ће га ускоро сневеселити, почев од збира бедно окићених здања која се немоћно беле док се не зарију у тмину нападаог неба. У тим здањима било је и влажних соба које се не дају проветрити. И у таквом амбијенту – пошто ће Лука изгубити посао – да одраста његово дете? Или да расте у Ваљеву или у гарсоњери на Божанијској Коси, уколико он каквим чудом успе да је задржи кад изгуби посао? То би он можда још и највише волео, мада му се

њена скученост кад је упоредио са раскошним станом у Народног фронта, згадила. А шта рећи о локацији Бежанијске Косе два? Чак и Миријево му се учинило као мање криминоген и веселији део Београда: нигде горе инфраструктуре него на „коси”, где у седам увече на улицама једва да има човека...

Тек кад је ред дошао на станици Студентски град и путници почели да силазе, Луки је синило да никада није размишљао о подмлатку. Учинило му се да самим тим не може тек тако да пре-ломи да подржи рађање детета, јер није сигуран да је овај свет довољно добро место да ту својом вољом доведеш неког новог. Док је он размишљао, путници су сишли и аутобус се заклопио.

„Судбина”, помислио је Лука и одлучио да се врати на Зелени венац. Коначно, није ли му корисније што има већ – како–такo – одњивљеног наследника? Андреј ће га увек обожавати, а Лука са радошћу прихватити да му буде очух. Поново се сетио савета мудрих ваљевских стараца пред одлазак на факултет: никад се не заљубити. У томе је успео, још само да поднесе остатак, укупно гледано, угодног пакета. Зашто би био слаб на дете, на обичну крв? Како је савремени италијански мафијаш Пино Скадути могао да нареди убиство рођене кћерке? Ускоро се Лука сетио да овоме нико није хтео да услиши жељу.

Погледао је флашу јефтиног вранца у неискрено шареној украсној кеси: такав да иде код Данице и Вујовића на први дан славе? А и како би ишао: Гинеколошко акушерска клиника налазила се врло близу Даничине зграде. У таквом суседству, целе ноћи би размишљао о детету.

Пренуо га је женски аутоматизовани глас који је кроз звучнике аутобуса најављивао стајалишта.

– Бранков мост! – најавио је глас и Лука се сетио текста о том мосту самоубица.

Изашао је на станици пре Зеленог Венца, решен да искористи идеју коју му је дао аутомат.